

Arrest

nr. 272 684 van 12 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat A. BOLABIKA
Eugène Plaskysquare 92/6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 10 mei 2022 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot teruggrijving van 3 mei 2022 en van een beslissing tot intrekking van het visum type C van 3 mei.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. BOLABIKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Congolese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn 1984.

De verzoekende partij kwam op 3 mei 2022 aan op de luchthaven van Brussel Nationaal (Zaventem), komende uit Kinshasa met vlucht Brussels Airlines (SN358).

Op 3 mei 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot teruggedrijving (bijlage 11). Dit is eerste de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 3 mei 2022 om 10.30 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel-Nationaal werd door ondergetekende, H.G. hoofdinspecteur de heer / mevrouw :

naam [L.M.] voornaam H.

geboren op [...] te [...] geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.)

houder van het document nationaal paspoort van Congo nummer [...]

afgegeven te MINAFFET op : [...]

houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door Belgische ambassade in Kinshasa geldig van 29.04.2022 tot 05.06.2022 voor een duur van 22 dagen

afkomstig uit Kinshasa met SN[...] (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en): [...]

X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Hij legt een hotelreservatie, een toeristische planning en een terugkeerticket dd. 20.05.2022 voor. Echter betrokkene kent de inhoud van deze toeristische planning niet. Hij kent geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden in België en kan geen toelichting geven met betrekking tot zijn voorgenomen toeristische activiteiten tijdens zijn verblijf. Hij verklaart ook niemand te kennen welke hem wegwijs kan maken. Betrokkene verklaart niemand te kennen in België doch een deel van zijn bagage wordt gerecupereerd op de luchthaven door een persoon.

Betrokkene verklaart deze persoon niet te kennen.

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van zijn visum en de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscore.

[...]

Op 3 mei 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot intrekking van het visum type C. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“INTREKKING VAN EEN VISUM

Geachte Meneer [L. M., H].

De/het [...], ambassade/consulaat/consulaat-generaal/[andere bevoegde instantie] in [...]

[namens (naam van de vertegenwoordigde Lidstaat)]

X Op verzoek van de gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te [...]

Heeft / hebben / werd uw visumaanvraag onderzocht

X uw visum onderzocht. Nummer[...], afgegeven: 19.04.2022.

het visum is geweigerd

het visum is nietig verklaard

X het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende reden(en):

[...]

X 2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Hij legt een hotelreservatie, een toeristische planning en een terugkeerticket dd. 20.05.2022 voor. Echter betrokkene kent de inhoud van deze toeristische planning niet. Hij kent geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden in België en kan geen toelichting geven met betrekking tot zijn voorgenomen toeristische activiteiten tijdens zijn verblijf. Hij verklaart ook niemand te kennen welke hem wegwijs kan maken.

Betrokkene verklaart niemand te kennen in België doch een deel van zijn bagage wordt gerecupereerd op de luchthaven door een persoon. Betrokkene verklaart deze persoon niet te kennen.

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van zijn visum en de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscore.

[...]"

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar terughrijving. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van het voorzichtigheids- en het rechtszekerheidsbeginsel, van een manifeste appreciatiefout en van de artikelen 6 en 32.1.b van de Verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode) (hierna: de Visumcode).

De verzoekende partij betoogt in hoofdorde dat de bestreden beslissingen stereotiep zijn, gebaseerd op aannames en geen rekening houden met de exacte motieven. Ze vervolgt aan de hand van geldige documenten het land te willen binnenkomen (toeristenvisum, hotelreservering, toeristische planning, terugkeerticket) en begrijpt niet waarom men haar visum intrekt onder het voorwendsel dat zij de

toeristische planning niet kent. Bovendien heeft men haar slechts twee vragen gesteld over het voorwerp van haar reis. Ten eerste waarom ze naar België reist waarop ze aangegeven heeft dat ze het Atomium wil bezoeken. Ook heeft ze haar toeristische planning voorgelegd. Ten tweede heeft men haar gevraagd hoeveel bollen het Atomium telt. Men kan haar niet verwijten niet te weten hoeveel bollen het Atomium telt daar precies het doel van zijn toeristische reis is om het Atomium te bezoeken. Hierna geeft de verzoekende partij een definitie van het woord “toerisme” volgens Larousse en OESO. Aangaande de schending van de artikelen van de Visumcode citeert de verzoekende partij uit een arrest van de Raad, namelijk RvV 11 februari 2016, nr. 161 882.

In ondergeschikte orde betoogt de verzoekende partij niet gehoord te zijn geweest omtrent de zwaarte van de genomen beslissingen. Ze betoogt dat haar een vertrekverklaring ter ondertekening zou zijn overhandigd zonder enige uitleg. Ook werd ze overgebracht naar een gesloten centrum. Het is in het gesloten centrum dat haar de twee bestreden beslissingen ter kennis werden gebracht. De verzoekende partij betoogt dat ze zonder geldige reden vastgehouden werd. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissingen genomen werden slechts nadat haar twee vragen omtrent het doel van haar reis gesteld werden. De verzoekende partij herhaalt dat ze hier adequaat op geantwoord heeft. Hierna geeft de verzoekende partij een korte theoretische uiteenzetting omtrent het hoorrecht en verwijst ze naar HvJ 11 december 2014, c-249/13, RvS 19 februari 2015, nr. 230.257 en naar RvV 11 april 2019, nr. 219.663

2.3.2. In de nota met opmerkingen volhardt de verwerende partij in de motieven van de bestreden beslissing. De verwerende partij stelt dat van elk redelijk mens een minimum van kennis van het te bezoeken land mag verwacht worden evenals te weten waarom men precies dat land wil bezoeken. Zeker wanneer men voor het eerst zijn land verlaat of een vreemd land bezoekt. De uitleg van de verzoekende partij dat dit gebrek aan kennis haar niet verweten kan worden omdat het doel van haar reis juist is om onbekende plaatsen te ontdekken is niet ernstig. Er wordt van de verzoekende partij niet verwacht dat zij een gedetailleerd dagprogramma uit het hoofd kent noch dat zij tot in detail alle bezienswaardigheden in België kent of weet hoeveel bollen het Atomium telt, doch er mag van haar redelijkerwijze worden verwacht dat zij in staat is een minimum van concrete invulling en planning van haar toeristisch verblijf toe te lichten en te staven, evenals een minimum van kennis te hebben van de plaatsen en bezienswaardigheden die zij wil bezoeken en te kunnen verklaren waarom specifiek België werd gekozen voor dit doel. De verwerende partij vervolgt dat het filosofische en theoretische betoog over het fenomeen ‘toerisme’ geen afbreuk doen aan het gegeven dat zij krachtens de Schengengrenscore en de Vreemdelingenwet in staat moet zijn het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden te staven, *quod non*.

Waar de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad in het kader van haar betoog omtrent “toerisme”, dient te worden opgemerkt dat deze in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde kent.

Waar de verzoekende partij thans stelt niet gehoord te zijn geweest noch op de hoogte te zijn gebracht over de draagwijdte van de bestreden beslissingen, blijkt uit het rapport van de grenspolitie dat enerzijds hij in het Frans werd gehoord en anderzijds dat hem de motivering en de draagwijdte van de bestreden beslissingen evenals van de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats wordt uitgelegd in die taal.

Uit het rapport van de grenspolitie blijkt verder niet dat er communicatieproblemen zouden zijn geweest en ook in voorliggend verzoekschrift wordt daar geen melding van gemaakt.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat het Bestuur op basis van het geheel van de voormelde vaststellingen onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft besloten dat het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende werden aangetoond en gestaafd.

2.3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet (eerste bestreden beslissing) en artikel 34, lid 2, van de Visumcode (tweede bestreden beslissing). De bestreden beslissingen zijn hiermee afdoende gemotiveerd in rechte. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij de inhoud van haar toeristische planning niet kent. Zij kent geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden in België en kan geen toelichting geven met betrekking tot haar voorgenomen toeristische activiteiten tijdens haar verblijf. Zij verklaart ook niemand te kennen welke haar wegwijs kan maken, doch een deel van haar bagage wordt gerecupereerd op de luchthaven door een derde. De betreffende motieven zijn dan ook duidelijk op de concrete situatie van de verzoekende partij toegespitst. Van een stereotiepe, lapidaire of gestandaardiseerde motivering is dan ook geen sprake.

Aldus heeft de verzoekende partij kennis kunnen nemen van de motieven van de bestreden beslissingen en hierdoor heeft zij tevens kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aangetoond.

2.3.3.2. Bijgevolg voert de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3.3.3. De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de relevante wettelijke bepalingen:

Artikel 2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt vooreerst dat:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

(...)

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt. (...)”

Daarnaast bepaalt artikel 6 van de Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de Schengengrenscodes) dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders, als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (1), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.

(...)"

Uit een samenlezing van deze bepalingen volgt dat een vreemdeling, desgevallend, niet enkel in het bezit moet zijn van het vereiste visum, hij moet ook het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven alsook beschikken over voldoende bestaansmiddelen. De toegangsvoorwaarden vermeld in artikel 6, lid 1 van de Schengengrenscodex zijn cumulatief.

Artikel 3 van de Vreemdelingenwet laat in dit opzicht de verwerende partij toe, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een geldig visum, om een aantal verificaties door te voeren. In de gevallen omschreven in artikel 3, lid 1, 1° tot en met 10° van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die nochtans in het bezit is van een geldig visum, de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd en kan hij alsnog wordt teruggedreven (cf. RvS 25 februari 2002, nr. 110 745). De verwerende partij beschikt in deze over een zekere beoordelingsmarge.

Artikel 3 van de Vreemdelingenwet is in lijn met artikel 8 van de Schengengrenscodex waaruit blijkt dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan deze voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf, de verblijfsomstandigheden en voldoende bestaansmiddelen staat. De relevante bepalingen luiden als volgt:

"3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

i) of de onderdaan van een derde land in het bezit is van een document dat geldig is voor grensoverschrijding en waarvan de geldigheidsduur niet is verstreken en dat, in voorkomend geval, vergezeld gaat van het vereiste visum of de vereiste verblijfsvergunning;

ii) of het reisdocument eventuele tekenen van namaak of vervalsing vertoont;

iii) aan de hand van de in- en uitreisstempels in het reisdocument van de betrokken onderdaan van een derde land, en met name door vergelijking van de data van in- en uitreis, of de betrokkene de maximale duur van het toegestane verblijf op het grondgebied van de lidstaten reeds heeft overschreden

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;

v) of de betrokken onderdaan van een derde land voor de geplande duur en het doel van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, over voldoende middelen van bestaan beschikt dan wel of hij deze op rechtmatige wijze kan verkrijgen;

vi) of de betrokken onderdaan van een derde land, diens vervoermiddel en de meegevoerde voorwerpen geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid of de internationale betrekkingen van een van de lidstaten. Bij die verificatie worden met name gegevens en signaleringen betreffende de betrokken personen en, zo nodig, voorwerpen rechtstreeks bij het SIS en de nationale opsporingsregisters opgevraagd en worden, in voorkomend geval, de bij die signalering passende maatregelen genomen;

b) indien de onderdaan van het derde land houder is van een visum als bedoeld in artikel 6, lid 1, onder b), behelzen de grondige controles bij binnenkomst ook de verificatie van de identiteit van de houder van het visum en van de echtheid van het visum, door middel van raadpleging van het visuminformatiesysteem (VIS) overeenkomstig artikel 18 van Verordening (EG) nr. 767/2008;

(...)"

De vaststelling dat niet is voldaan aan één van toegangsvoorwaarden opgesomd in artikel 6 van de Schengengrenscore, volstaat in wezen om de binnenkomst te weigeren en terug te drijven. Dit heeft tot gevolg dat, indien een beslissing tot teruggrijving op correcte wijze is gesteund op één van de in artikel 3 opgesomde weigeringsgronden, die elk op zich reeds als determinerend kunnen worden beschouwd, zij afdoende is gemotiveerd en de overige weigeringsgronden als overbodig moeten worden beschouwd.

Tenslotte voorziet artikel 34, lid 2 van de Visumcode dat een verleend visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt.

Het gegeven dat de verzoekende partij in het bezit was van een geldig paspoort met een geldig visum type C vrijwaart de verzoekende partij aldus niet van de mogelijkheid dat zij alsnog het voorwerp kan uitmaken van een inreiscontrole.

Artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”

Uit deze bepaling volgt onmiskenbaar dat de met grenscontrole belaste overheden de toegang tot het grondgebied kunnen weigeren wanneer de verzoekende partij het doel en de omstandigheden van de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf niet kan staven.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door de grensinspectie werd ondervraagd over haar reismotief en haar bestaansmiddelen in het Frans. Het verslag van de grensinspectie, dat zich in het administratief dossier bevindt, geeft aan dat de verzoekende partij voor de eerste maal naar Europa komt en dat ze een citytrip van 18 dagen gepland heeft. Specifiek met betrekking tot het reismotief wordt aangegeven: *“[L. M.] wil zich profileren als toerist voor een zeer uitgebreide citytrip van maar liefst 18 dagen. Wat betreft praktische invulling van zijn voorgenomen verblijf toont hij ons een “Guide touristique”, een opsomming van bezienswaardigheden die totaal onbekend zijn voor betrokkene. Hij kan hieromtrent geen enkele duiding geven noch motiveren waarom België zijn exclusieve bestemming is.*

Hij blijft herhalen dat hij niemand kent in België tot we zijn bagage recupereren. Dit blijkt een bak vol voeding te zijn die gerecupereerd wordt door een vriend. Hij kent deze persoon niet noch is hij in het bezit van diens contactgegevens.” Voorts blijkt dat de verzoekende partij reist met *“Een handbagage met daarin een aantal kledingstukken, opvallend weinig in vergelijking met de voorziene verblijfsduur, zijn ingecheckte bagage is een bak met voeding die wordt opgehaald door een derde.”*

De gemachtigde heeft in de eerste plaats vastgesteld dat de verzoekende partij verklaart om voor toerisme naar België te komen, dat zij een hotelreservatie en een toeristische planning voorlegt, doch een opsomming van bezienswaardigheden is haar totaal onbekend. De verzoekende partij kan over bezienswaardigheden geen duiding geven. Evenmin kan ze motiveren waarom België haar exclusieve bestemming is. Bovendien heeft de verzoekende partij meermaals verklaard dat ze niemand kende in België, wat in tegenspraak is met het gegeven dat zij een bak vol voeding heeft die door een derde wordt gerecupereerd.

De Raad is *prima facie* van oordeel dat de gemachtigde, op basis van het geheel van de in opgenomen motieven, in alle redelijkheid en met inachtneming van de voorliggende feiten tot de conclusie is kunnen komen dat de verzoekende partij het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende heeft aangetoond. Van een vreemdeling die naar België komt voor een verblijf van achttien dagen met toeristische bedoelingen, kan in alle redelijkheid verwacht worden dat zij enkele toeristische trekpleisters in België kan opnoemen, dat zij enige toelichting kan geven over het toeristisch plan dat zij voorlegt en enige interesse toont in mogelijke bezienswaardigheden die zij tijdens haar verblijf wenst te bezoeken hetgeen klaarblijkelijk niet het geval is. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, doet verwerende partij hier geen gratuite beschuldigingen, maar vinden bovenvermelde vaststellingen steun in het verslag van de grensinspectie dat zich in het administratief dossier bevindt. Waar de Raad redelijkerwijze kan aannemen dat de verzoekende partij niet weet hoeveel ‘bollen’ het Atomium telt, gaat ze eraan voorbij dat ze geen andere bezienswaardigheden uit haar planning kent. Haar uitleg dat dit

gebrek aan kennis haar niet verweten kan worden omdat haar doel juist is om onbekende plaatsen te ontdekken is niet ernstig. Er wordt van de verzoekende partij niet verwacht dat zij een gedetailleerd dagprogramma uit het hoofd kent noch dat zij tot in detail alle bezienswaardigheden in België kent, doch er mag van de verzoekende partij redelijkerwijze worden verwacht dat zij in staat is voldoende eenduidig en concreet de invulling en planning van haar toeristische verblijf toe te lichten en te staven, enige kennis te hebben van de plaatsen en bezienswaardigheden die zij wil bezoeken en te kunnen verklaren waarom specifiek België werd gekozen voor een eerste bezoek aan Europa. Haar filosofische en theoretische beschouwingen over het fenomeen 'toerisme' doen geen afbreuk aan het gegeven dat zij krachtens de Schengengrenscodes en de Vreemdelingenwet in staat moet zijn het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden te staven. De verzoekende partij slaagde daar niet in. Het gegeven dat de verzoekende partij een zakenman is, zoals ter terechtzitting wordt bevestigd, laat niet toe anders te oordelen.

Bovendien doet het betoog ook geen afbreuk aan het feit dat zij eerst verklaarde naar België te komen voor toeristische doeleinden en hier niemand te kennen, maar later moest toegeven bagage bij zich te hebben voor iemand anders, nadat de grensinspectie de enige ingecheckte bagage inspecteerde. Ter terechtzitting houdt de verzoekende partij dat ze deze persoon niet kende, daar het een vriend van een vriend betrof. Dit doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing, daar er redelijkerwijze van de verzoekende partij kon verwacht worden dat ze spontaan aangaf dat haar ingecheckte bagage voor een derde was, die ze verder niet kende toen haar gevraagd werd of ze personen in België kende. Dit gegeven maakt duidelijk dat de verzoekende partij in eerste instantie verhulde dat zij iemand in België kende.

Ook het gegeven dat zij over voldoende financiële middelen beschikt om haar verblijf te financieren maakt geenszins dat zij daarmee het doel en de omstandigheden van zijn verblijf heeft aangetoond. Gezien het geheel van de verklaringen en voorgelegde stukken, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij hieruit afleidt dat het reisdoel en de verblijfsomstandigheden niet afdoende zijn aangetoond.

Het is voorts ook niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk dat de verwerende partij vervolgens de conclusie trekt dat de verzoekende partij bijgevolg niet langer voldoet aan de voorwaarden van haar visum. Deze vaststelling is een voldoende determinerend motief voor de verwerende partij om op basis van artikel 34, lid 2 van de Visumcode de verleende Schengenvisa in te trekken. *In casu* blijkt uit de duidelijke vermeldingen in de tweede bestreden beslissing dat de gemachtigde het visum heeft ingetrokken met toepassing van artikel 34, lid 2, van de Visumcode. De aangevoerde schending van artikel 32 van de Visumcode is derhalve niet dienstig.

2.3.3.4. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat de verzoekende partij degelijk is gehoord door de grenspolitie inzake de binnenkomstvoorwaarden, onder meer over haar reismotief, waar zij zal overnachten en haar bestaansmiddelen. Zij werd gehoord in het Frans. De verzoekende partij geeft niet aan dat zij deze taal niet beheerst of niet machtig is. Uit de bespreking van het vorige onderdeel van het middel, en het hierbij reeds weergegeven verslag van de grenspolitie, blijkt ook duidelijk dat zij hieromtrent verklaringen heeft afgelegd en dat zij in de mogelijkheid is gesteld om inzake deze binnenkomstvoorwaarden haar standpunt naar voor te brengen. Zij heeft hierbij ook de kans gekregen nuttige documenten voor te leggen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er zich tijdens dit gehoor concrete problemen hebben voorgedaan of dat zij werd verhinderd om op nuttige wijze haar standpunt naar voor te brengen. De verzoekende partij toont in haar situatie ook niet concreet aan dat de duur van het horen of het gegeven dat zij geen bijstand kon genieten van een tolk of advocaat afbreuk heeft gedaan aan de haar geboden mogelijkheid om haar reisplannen toe te lichten waardoor deze niet langer effectief was. Het verslag van de hoofdinspecteur geeft aan dat de verzoekende partij om 7u30 door hem werd ontvangen en de Dienst Vreemdelingenzaken om 9u05 op de hoogte werd gesteld van de gedane vaststellingen. Ook al is het niet geheel duidelijk hoe lang het horen zelf heeft geduurd, blijkt hieruit geen overhaast werk. Aan de verzoekende partij werd de mogelijkheid geboden om haar reisplannen toe te lichten. Zoals reeds werd gesteld, kon de verzoekende partij zich uitdrukken in de Franse taal en blijkt niet dat een tolk was vereist. Verder duidt de verzoekende partij ook niet op welke grond zij diende te zijn bijgestaan door een advocaat, opdat zij rechtsgeldig zou zijn gehoord. Zij kan *prima facie* dan ook niet overtuigen dat zij niet op correcte wijze is gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing.

Er wordt nog op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot

nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). *In casu* brengt de verzoekende partij geen specifieke omstandigheden naar voor die hij in het kader van het hoorrecht nog had kunnen aanvoeren en die hadden kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

2.3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is *prima facie* niet ernstig.

2.3.3.6. Het middel is niet ernstig.

2.4. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals voorzien in artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

M. RYCKASEYS